

Informasjon til skoler om DKS opplegget knyttet til «Dains me mæ»

Om opplegget:

Elevene kommer til Rockheim og oppdeles i tre grupper (enkelte dager er det flere skoler på besøk samtidig) som får en omviser tildelt for hele opplegget. De skal innom fire stasjoner med varierte aktiviteter.

En av stasjonene er elevaktivitet i utstillingsrommet. Her får elevene sett en film med korte eksempler på dansehitter fra 1960 og til i dag. Her oppfordrer vi til å herme etter og danse med videoene. I tillegg får elevene se en 5 minutters dokumentar om danse miljøet i Trondheim, og samarbeide om å knytte seks ulike låter til seks dansenavn og 6 dansevideoer på vårt interaktive trykkebord.

Stasjon to er en historietime hvor vi ser på ulike danseklipp av danseopptredener og sosialdans rundt om i verden. Her snakker vi om hvert klipp og det er lov å spørre spørsmål.

Stasjon 3 er praktisk danseundervisning i en dansehit eller en pardans. Elevene får lært seg en dans, øvd på å lytte til rytmen, og lekt seg med måter å danse sammen på. De får en enkel helhet av en dans. Hver av de tre gruppene lærer seg en dans, de andre to gruppene lærer to andre danser.

På stasjon 4 møtes alle tre gruppene i den største salen på Rockheim. Her spiller vi de tre låtene som de tre gruppene har lært. Her får elevene som har lært hver dans i oppgave å få med seg noen av de andre gruppene til å danse med, herme etter seg og prøve på rytmen sammen med dem. Slik får vi opplevelsen av den folkelige overføringsmetoden som tidligere var rådende på det sosiale dansegolvet, man lærte av å danse med noen som kunne det.

Det hele avsluttes med en felles kort takk for opplegget og noen siste ord om dans.

Bakgrunnsinformasjon:

Dansens kraft

Hva er det med populærdansens kraft til å samle en stor gruppe mennesker rundt smittende danser? Dansehitter, gamle eller nye, har denne egenskapen. Musikken er fengende, bevegelsene enkle og det er lett å smile til de andre på dansegolvet. Dansen har, gjennom rytmiske bevegelse av kroppen, sammen med andre eller alene, en kraft som frigjør endorfiner og skaper glede.

For mange er dansen og musikken en selvsagt del av å være sammen. Dansen har for mange generasjoner i Norge vært en sosial aktivitet, enten de møttes på fest på lokalet, hjemme hos hverandre eller fant et sted ute. I dag er dansekurs en viktig møteplass for de som liker å danse. Dans er en samværsform, for de fleste en artig samværsform der ord er unødvendig.

Selv det vi kaller tradisjonsmusikk og tradisjonsdans i dag var en gang populærmusikk- og dans. Folk samlet seg for å ha det gøy og danse til tidens populære låter. Og det er med musikk og dans som med mye annet, det forandres hele tiden i møte med ulike personer, på ulike steder og med ulik historie. Med flere generasjoner sammen ser vi at hver generasjon også har sin merkelapp på dansen, og hver generasjon har sine favorittdanser.

Trondheim som danseby

Dansen står sterkt i Trondheim. Byen er, har lenge vært og vil være en flott danseby framover, med både et aktivt organisert dansemiljø og innbyggere som er glade i å ta en svingom når det byr seg i sosiale lag.

Vi har kilder på dansehistorier i Trondheim tilbake til 1700-tallet. 1900-tallet var århundret for danseskolene, og unger ble sendt på danseundervisning for å lære oppførsel, normer og etikette. Mange Trondhjemmere har trasket sine barnesko på Almas danseskole. Fremdeles er danseskolene viktige i rekrutteringen til dans som fritidsaktivitet, og hvert år ser vi hvor allsidig de er i 17.maitoget og semesterforestillinger.

På midten av 1900-tallet var det yrende dansefestliv både i byen og på bygdene rundt. Hver ukedag kunne man gå på offentlige danseplasser i byen og hver helg var det dans på lokalet i bygdene rundt, fra Selbu til Klætt, Byneset, Melhus, Lundamo og Ler. Fra og med konfirmasjonsalder ble man med på dans. De danset for dansens egen skyld. I Trondheim huset Samfundet både nasjonale og nordiske dansekonkurranser. Skansen, Monte Cristo, Bajazzo, Astoria og Palmen på Britannia var blant de mest besøkte plassene. Her ble det danset sving, reinlender, vals og kanskje en twist og shake. Spilte musikerne jenka eller polka ble de fleste med ut på dansegolvet. Folk samlet seg ofte i lokale lag basert på bygdene de kom fra, som Fosenlaget, Ålbygglaget, og tok med seg sine dansetradisjoner til byen.

På 90-tallet møttes ungdommene fra de ulike bydelsklubbene, og konkurrerte i disko, hip hop og break. Breakdansen tok også Trondheim med storm, og i dagens danseklubber er street dansene mange og blir mer og mer mangfoldig. Trondheim er tidlig ute med k-pop dans, har en studentgenerasjon som ser den sosiale verdien i dans som fritidsaktivitet, og en generasjon med danseglade pensjonister.

På 2000-tallet varte dansestedene stort sett bare ett par år hver. I dag er det nesten ingen steder i byen igjen å danse, nå som både «Familien» og «Ricks» er borte. Er det viktig at offentlige sosiale danseplasser er tilstedet i bybildet? Eller har vi endt opp som konsumenter der vi blir underholdt av andre, uten å bidra selv?

Hva er en dansehit?

Hvorfor blir man glad av å danse en spesiell dans til en spesiell låt? Hva er det som gjør at noen danser forblir populære over lengre tid mens andre danser går i glemmeboka?

Men hva eller hvem er det som starter disse trendene? For mange kan det virke som at musikkvideoene har mye av skylda, fra de første kinofilmene med Bill Haileys «Rock around the clock» til dagens globale dansehitte som spres via Youtube. Hva er det som gjør at en dans fra Ghana, Korea eller Brasil kan bli noe vi danser i alle verdenshjørner? Er det rytmen? Er det danserne? Er det bevegelsene?

Husker du de samme dansene som dine foreldre, besteforeldre, kollega, klassekompis eller medstudent?

Alles dans

I dag deler vi kulturuttrykk gjennom Youtube, Facebook og andre sosiale media kanaler. Man kan til og med følge dansekurs gjennom Youtube. Tidligere lærte man ved å danse med mange ulike

personer. Overføringen av dansekunnskaper skjedde i et personlig møte med en annen dansende kropp. Ved stadig tilpasning til nye dansekropper fikk alle sin personlige måte å danse på, som viste seg i en flott variasjon i stil, uttrykk og lek i dansen.

Hva skjer med dansen når vi lærer dansebevegelser fra Youtube, og ikke lærer den av en kropp i samme rom? Å låne elementer fra andre sine danser på internett, må man da vise til kilden man hermer fra? Rapporterer man til for eksempel TONO for dansebevegelser hver gang man kopierer en dans? Og hvem sin dans er det?

Dains me mæ - en utstilling om dansehitter og Trondheim som danseby

Utstillingen vil vise dere noen av de mest kjente dansehittene og de vanligste dansesjangrene opp gjennom de siste tiårene. Samtidig ønsker vi å sette lys på at dansekunnskaper er noe som videreføres gjennom bruk. Vi har alle et ansvar for å dele av dansekunnskaper, enten det er i fortellinger om artige dansehendelser eller i form av å danse med yngre generasjoner. Likevel vil dansen alltid være i forandring.

Vi håper denne utstillingen sørger for at det rykker i dansefoten, at praten sitter løst om gode danseminner og at dansegleden smitter!